



Črniški:

Dragi Marijini otroci!

Lani sem dobil v dar življenjepis svetega Alfonza. Zelo lepa knjiga je to. Popisuje, kako je ustanovil ta svetnik nov red z namenom, da bi prirejal svete misije med ubogimi in v verskih rečeh nevednimi ljudmi. Zbral je po velikih težavah lepo število sotrudnikov. Med temi je bilo mnogo prav svetih mož, posebno takih, ki so umrli še mladi. Enega naj vam omenim.

Dominik Blažuč (Blasucci) je bil eden izmed teh. Prava podoba svetega Alojzija je bil. Leta 1750. je vstopil kot osemnajstleten mladenič v novicijat. Kmalu je prekosil vse svoje sovrstnike v svetosti. Vsi so občudovali njegovo veliko zbranost, ponižnost, pokorščino in samozatajevanje. Bil je skoro vedno zatopljen v molitev. Jedel je prav malo in še to si je zagrenil z grenkimi zelišči. Bičal se je tudi in nosil spokoren pas. Ko je nekoč čital pri obedu v jedilnici, so bili gostje, ki so tam delali duhovne vaje, tako prevzeti od njegovega čitanja, da so nekateri pokleknili predenj, da bi mu poljubili noge.

Dne 2. februarja leta 1751, je napravil Dominik redovne obljube. Bil je že zrel za sveta nebesa. Huda pljučna bolezen je začela razjedati njegovo telo. Veliko je trpel, pa ni nikdar nič tožil. Poslali so ga v druge redovne hiše, da izpremeni zrak. Tudi drugod so ga visoko čislali. V Čioranih se je seznanil s svetim mladeničem Gerardom Majela. Ta mladenič je trpel tačas silno notranjo trpkost. Dominik mu je naredil križ čez prsi, in Gerard je zadobil takoj spet notranji mir.

Četudi ni bil Dominik Blažučič še duhovnik, vendar so ga včasih vzeli na povelje svetega Alfonza na svete misijone. Učil je nevedne ljudi molitve svetega rožnega venca. V Lacedoniji ga je hodil poslušat sam škof vsak večer. Bil je ves zavzet nad njegovo angelsko pobožnostjo. Hotel je tudi, da mu vsak dan služi pri sveti maši.

V novembru leta 1751. je začel Dominik spet z učenjem, pa bolezen ga je ovirala. Poslali so ga vnovič na svete misijone. Poučeval je otroke v katekizmu. Ti so ga radi poslušali, hiteli za njim in mu poljubljali roke. Na nekem misijonu so mu predstojniki ukazali, naj moli sredi cerkve za uboge grešnike. Ko so zakrknjeni grešniki zvedeli o tem in videli, kako nedolžni mladenič moli pred Najsvetejšim zanje, jih je to tako presunilo, da so se spravili z Bogom.

Dominik je imel brata, ki se je tudi pripravljaj, da vstopi v red, toda družina ga je zadrževala doma. Pisal mu je in ga vabil, naj vendar pride, da postane svetnik. Ko je brat Peter Pavel res vstopil, se je tega Dominik zelo razveselil. Vzkliknil je: »Zdaj pa lahko umrjem!« Bolezen je postajala potem vedno hujša, z njo je raslo pa tudi Dominikovo hrepenenje po svetih nebesih. Zadnje mesece je že prav težko požiral jedi. Pri vseh bolečinah je bil pa zelo potrpežljiv. Ko so ga vpraševali, kako mu je kaj, je vedno odgovarjal: »Dobro.« Zdravnik ga je radi tega nazival brata »Dobro«. Dne 2. novembra leta 1752. je pa povedal Dominik, da mu je »manj dobro«. Vedeli so, da se mu bliža smrt. Prinesli so mu sveto popotnico in ga deli v sveto olje. Redovna družina je tudi opravila molitve za umirajočega. Ko so jih dokončali, je Dominik umrl. »Svetnik je umrl!« so vzkliknili vsi.

To je tudi Bog potrdil. Še dva dni po smrti je bilo telo Dominikovo gibčno kakor živo. Ko so ga slikali ležečega na mrtvaškem odru, je odprl oči in gledal samostanskega predstojnika. Zdravnik, ki je bil zraven, se je zelo čudil. Predstojnik, svet mož, mu je pa rekel: »Nikar se ne čudite! V duhu sem mu ukazal, naj odpre oči in jih drži odprte, dokler ne bo slika dokončana.«

Dragi Marijini otroci! Ob Dominikovem lepem zgledu, kako je zbrano in pobožno molil, tudi mi obnovimo ta mesec naš prejšnji sklep: Pred vsako (najsibo še tako

kratko) molitvijo se hočemo nekoliko zbrati. Stavili si bomo ta-le vprašanja: Kaj bom delal? — S kom govoril? — Pomislili bomo, da je molitev naše najimennitnejše delo in da je Bog pri nas, ki nas posluša. — Je to mala vaja, pa zelo koristna. Brez nje bomo skoro gotovo slabo molili.

Pa četudi lepo začnemo moliti, se nam vendar kaj rado primeri, da se raztresemo sredi molitve. To ni nič čudnega pri naši slabosti. Oči, ušesa, domišljija, razne skrbi, posebno pa še hudobni duh nas večkrat zapeljejo, da pozabimo na molitev in se vdamo drugim mislim. Proti tem skušnjavam je dobro sredstvo to-le: Tudi med molitvijo se večkrat ustavimo (posebno, če je molitev daljša) pri primernih odstavkih in obudimo živo vero v pričujočnost božjo in pokličimo si spet v spomin: Molitev je moje najimennitnejše delo!

Kdor hoče v nebesa, mora dobro moliti. Prizadevajmo si torej, da se tega naučimo. Porabimo ta mesec svečan to dvoje sredstev, in prepričan sem, da bo naša molitev veliko boljša.

Molimo drug za drugega!

Z ljubim Sinom vas blagoslovi — devica Marija!

Uganke.

Na kaj se voznik najbolj zanaša, če se mu splašijo konji? (Na »ohat«)

Kaj manjka na njivi, ko je že vse zorano?

(Zemlja, ki jo je pluj odnesel.)

Veliko sem ko jabolko, pa me šest volov ne more izvleči iz hiše. Kdo sem? (Klopčič.)

Kaj je sredi Ljubljane?

(Črka l.)

Sto prstov, pet krstov, štiri duše, pet glav. Kaj je to?

(Pogrebci z mrličem.)

Kdo je na svoji materi drva sekal?

(Adam.)

Katera voda je najdražja?

(Tista, ki jo krčmar med vino vlije.)